

διαμερίσματα του βασιλέως και ό κοντόσταυλος στά διαμερίσματα της Αρτεμίδος ντε Πουατιέ.

XII

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

— "Ελα δώ, μαστρο-Μαρτέν, έλεγε την ίδια μέρα και την ίδια ώρα περίπου ό Γαβριήλ στον ίπποκόμο του Μαρτέν Γκάρ, Είμαι άναγκασμένος να πάω να επιθεωρήσω τις φρουρές και δεν θα γυρίσω στο σπίτι πριν από δύο ώρες. Έσύ, Μαρτέν, έπεί' από μία ώρα, θα πάς να σταθής στο συνηθισμένο μέρος και θα περιμένεις εκεί μία έπιστολή, μία σπουδαία έπιστολή, που θα σου παραδώσει όπως πάντα ό 'Υάκιθος. Μη χάσεις τότε στιγμή και τρέξε να μου τη φέρεις... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, έξοχώτατε, μά έχω να σας ζητήσω μία χάρη...
— Μίλα...
— Έξοχώτατε, σας έξορκίζω, δώστε μου ένα σωματοφύλακα να με συνοδεύει!...

— Θέλεις να σε συνοδεύει ένας σωματοφύλακας;... Τι καινούργια τρέλλα είνε αυτή;

— Φοβάμαι, απάντησε ό Μαρτέν μ' άξιοθρήνητο ύφος. Καθώς φαίνεται, έξοχώτατε, την περασμένη νύχτα τάκανα θάλασσα... Έγώ που ήμουν φημισμένος στον τόπο μου για την καλωσύνη μου και την τιμιότητά μου, έβγαλα εδώ μέσα, στις τελευταίες δεκαπέντε μέρες, όνομα πώς είμαι μετρετής, παχίτης, κανγατζής... Και σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, μου λένε τώρα πώς άπολειράθηκα την περασμένη νύχτα να κλέψω μία παντρεμένη γυναίκα. Πιστεύετε σεις, έξοχώτατε, πώς είμαι ικανός να κάνω μία τέτοια άτιμία;... Και όμως με έπιασαν, καθώς φαίνεται, έπ' αφοφόρω και άν δεν έπεριβαίνατε σεις, θα βρισκόμουν άκόμα στη φυλακή!...

— Άλήθεια, Μαρτέν, ρώτησε ό Γαβριήλ, την έκανεσ αυτή την τρέλλα ή ό νεφευτήρες;...

— Τι λέτε, 'Υψηλότατε... Να ή αναφορά της άστυνομίας... "Όταν τη διαβάσω, κοκκινίζω ως τ' αυτιά από τη ντροπή μου... Τι να σας πώ;... Έγώ δεν θυμάμαι τίποτε... τίποτε... Φαίνεται λοιπόν πώς ό διάβολος παίρνει τη μορφή μου και διασκεδάζει κάνοντας τη νύχτα διάφορες τερατωδίες... Έκτός πειά άν έχω έγώ ό ίδιος τον διάβολο μέσα μου και δεν θυμάμαι την ήμερα τί κάνω τη νύχτα...

— "Όχι, φτοχέ μου Μαρτέν, είτε γελώντας ό Γαβριήλ. Φαίνεται μόνο πώς παραμένεις τις τελευταίες ήμέρες και όταν ξυμθάς, ξεχνάς τι έκανεσ μεθυσιμένος...

— Μά έγώ μονάχα νερό πίνω, έξοχώτατε... Έκπός άν τό νερό του Σικουάνα χτυπάει στο κεφάλι...

— Άστα τώρα αυτά, τον διέκοψε ό Γαβριήλ. Πρέπει πειά να φύγω... Σε μία ώρα θα φτίνω και σύ... Μην ξεχνάς τις δόηγίες μου... Και γάτι άλλο άκόμα... Ξέρεις ότι περιμένο από ώρα σε ώρα από τη Νορμανδία την Άλούζα, την παραμόνα μου... Έ, λοιπόν, άν έρθει κατά τη διάσκεψη της άποσιαις μου, να της δώσεις τό δοκάτιο που βρισκείται δίπλα στο δικό μου και να τη δεχτής με κάθε τιμή. Σύμφωνος;

— Σύμφωνος, απάντησε ό Μαρτέν άναστενάζοντας.
Τότε ό Γαβριήλ έφυγε...

Ξαναγύρισε στο σπίτι του έπει' από δύο ώρες, όπως είχε πει στον ίπποκόμο του, άρρηγίμενος και σκεπτικός. Δεν είδε μπαινόντας παρά τόν Μαρτέν, ό οποίος έτρεξε άμέσως προς αυτόν και του έδωσε μία έπιστολή, την οποία ό Γαβριήλ άνοιξε με τη μεγαλύτερη άνυπομονήσια.

Ίδου τί έγραφε:
«Άς δοξάσουμε τό Θεό, Γαβριήλ. Ό βασιλεύς υπεχώρησε και θα γίνουμε εύτυχημένοι. Θα έμισθες χωρίς άλλο, ότι ή Άγγλία έζήρυξε τον πόλεμο κατά της χώρας μας. Τό γεγονός αυτό που είνε ίσως άποκλειστικό για τη Γαλλία, είνεοι έξαιρετικά τόν έξοτά μας, γιατί μεγαλώνει τη δύναμη του νεαρού διοικς ντε Γκνζ και λιγοστεύει τό γέρον Μονφωρανσύ.

Ό βασιλεύς έν τούτοις έδίστασε πολύ. Μά τόν ίκέτευσα, Γαβριήλ, του είπα πώς σε ξαναβρήκα, πώς είσαι εύγενής και γενναίος και του είπα τ' όνομά σου. Ό βασιλεύς, χωρίς να μου υποσχεθί τίποτε, μου έβτε πώς θα σκεφτόταν, πώς άρνού τό συμφέρον του κράτους θα γινόταν λιγότερο επιταχτικό, θα τό ήταν σκληρό να καταστρέψω την εύτυχία μου κ' ότι θα δώσω στο Φραγκίσκο Μονφωρανσύ αντάλλαγμα πειά πού θα τόν άποξημιώσουν για τη στέρησή μου. Δεν μου υποσέθηρε βέβαια τίποτε, μά θα τό κάνω όλα όσα μου είπτε.

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΣΤΙ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ...

(Πώς άνακαλύφθηκε ένα άπάνθρωπο καιούργημα)

Ποιός θα τό πίστευε, ότι τό τηλεσκόπιο χρησιμοποιήθηκε κάποτε, όχι για έξερενηρήσι τόν οφρανότιον σομάτιον, αλλά για την άνακάλυψη ενός... έγγλήματος; "Άς διαβάσων όμως οι άναγνώστες μας τό παρακάτω ιστορικό γεγονός και θα συμφωνήσουν μαζί μας.

Ό βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΓ', συνήθιζε να κάθεται συχνά στα παράθυρα τόν ανακτόρων του και να κοιτάζει από κει την άτέραντη πρωτεύουσά του με τό καινούργιο του τηλεσκόπιο, όργανο πρωτοφανές για την εποχή του και πανάκριβο.

Μία μέρα, ό βασιλεύς κίτταξε με τό τηλεσκόπιο του ένα μακρινό σημείο του Σικουάνα, έπειά όταν ό ποταμός κάνει μία άπότομη στροφή και περιθρέχει τά χείματα του δάσους Σατού.

Έξαφνα διέκρινε δύο κολιμητάς, οι όποιοι κατεγίνοντο να μάθουνε κολιμίκα σ' έναν τρίτο νεότερό τους και μάλιστα στο μέρος ότου τό ρεύμα, λόγω της στροφής, ήταν πολύ όρημητό.

Φαίνεται όμως, ότι ό νέος αυτός κολιμίκα τόν κίνδυνο πού διέτρεχε και σε μία στιγμή έξέφυγε άπ' τά χείρια τόν συντροφίον του και ξαναγύρισε τρέχοντας στην όχθη με τό σκοπό να φορέσει τά ρούχα του.

Οι σύντροφοι του όμως τόν έπρόφτασαν, τόν άρπάζαν με τά δυνατά τους χείρια, τόν έφεραν στη μέση του ποταμού και τόν έπνιξαν, κάτω από τά βέληματα του μονάχου πού τους παρακολούθουσε κατάπληκτος με τό τηλεσκόπιο του!...

Οι δόρσται, άφού διέπραξαν τό έγγλήματό τους, κίτταξαν γρήγο τους προσεχτικά και βέβαιος, ότι δεν τους είλγε ιδεί κανένας, βγήκαν στην όχθη, φόρεσαν τά ρούχα τους και διενήθηθησαν προς τό μέρος τόν ανακτόρων.

Ό βασιλεύς, ό οποίος είχε ιδεί ποιά κατεβήναι πήραν, παρέλαβε μερικούς λογχοφόρους μαζί του και έτρεξε να τους προφτάσει.

— Καλιμέρα σας, κύριοι! τους είπτε μόλις τους συνάντησε, Σας είχα δει να πηγαίνετε στο κολιμίκα τρεις μαζί. Τι άπόγινε ό σύντροφός σας;

Η άπότομη αυτή ερώτηση, καθώς και τό ύψος γενικά του βασιλέως, έταράξε τους ένοχους. Άπέσπευσε όμως ξαναβήσαν την ημερομηνία τους και του απάντησαν, ότι ό σύντροφός του ήθελε να έξασκηθί στο κολιμίκα και βρισκόταν άκόμα στο μέρος πού πήραν προηγουμένως τό μπάνιο τους.

Μετά την απάντησή τους αυτή, οι λογχοφόροι τους έπιασαν άμέσως κατά διαταγήν του βασιλέως και τους έδήγησαν στη φυλακή τόν ανακτόρων, όπου και τους εφελιάσαν τον καθένα χωριστά.

Ό βασιλεύς, γυνάτις δίχαι άγανάκτηση, προσάλασε τότε τόν Μεγάλο Άνακτορική, όποις λεγόταν ό άρχιδικαστής

του Παρισιού, και άφού του έξέθεσε την ύπόθεση, ζήτησε άπ' αυτόν την άμεση τιμωρία τόν δολοφόρων.

Ό Μεγάλος Άνακτορικής όμως, άνθρωπος πολύ εύσυνείδητος, παρακάλεσε τόν μονάχη να μην έπισηνή στην άπαίτησή του, αλλά να λάβη άπ' όψην του, ότι από τόση άπόσταση και διά μέσον ενός τηλεσκοπίου, μπορούσε να είλγε άπαίτηθί και να μην είλγε ιδεί καλά.

— "Όχι, κύριε, έπέμεινε ό βασιλεύς. Είδα πολύ καλά τί συνέβη, Έπιασαν τόν νέο και τόν έπνιξαν.

— Άλλά, Μεγαλειότατε, έπέμεινε ό ανακτορικής, σύμφωνα με τούς νόμους του κράτους μας άπαίτηνται δύο μάρτυρες για να βεβαιώσουν μία πράξη και στην περίπτωση αυτή, παρ' όλη την παντοδικαμία σας, δεν έχετε να παρουσιάσετε και δεύτερο μάρτυρα πού να είδτε με τά μάτια του τό έγγλήμα.

— Κύριε, τού παρατήρησε τότε ό Λουδοβίκος, θέλοντας να υπαχθί τόν διπλό του τίτλο, σας έπείρετο να άναγέρτε στην άπόφασί σας δύο μάρτυρες πού συμφωνούν άπολύτως στην κατάθεσή τους, τόν βασιλέα της Γαλλίας και τόν βασιλέα της Ναβάρρας...

Επειδή όμως ό Μεγάλος Άνακτορικής έπέμεινε στην άποψη του από φόβο μήπως πάρη στο λαμό του δύο άδελφούς, ό Λουδοβίκος, χρησιμοποιώντας τό δικαίωμα πού είχε, κάλεσε τούς αδελφούς του και καταδάκασε μόνος του τούς δύο δολοφόρους.

Καθώς άποδείχτηκε δε εύθύς κατόπιν, ό πνευγής ήταν έτεροθαλής αδελφός τόν δύο καιούργων, οι όποιοι τόν μισούσαν και ήθελαν να τόν ξεκαμούν, αλλά έφαγαν στο τέλος τό κεφάλι τους. «Έστι δίεξ ή οφθαλμός, ός τά πάνθ' όράς, καθώς λέει και τό αρχαίο ρητό.

Ό Λουδοβίκος 13ος.
(Ίδτε παραγήν σελήν)